

Arrest

nr. 103 120 van 21 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 juli 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juni 2004 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 12 oktober 2004 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 22 oktober 2004 ter kennis gebracht aan verzoekster, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 juni 2012 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de Instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, omdat haar zus ziek zou zijn en de hulp van betrokkene nodig zou hebben in het huishouden. Betrokkene stelt dat een terugkeer naar Marokko en een lange termijn voor het behandelen van haar aanvraag daar nefast zouden zijn voor haar zus en haar gezin waarin betrokkene een belangrijke rol zou spelen. Betrokkene toont geen verwantschapsbanden aan en legt evenmin bewijzen voor die haar loutere bewering kunnen staven.

Wat betreft de verklaring dat het voor betrokkene financieel onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980), Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(…)”

Deze beslissing wordt op 9 juli 2012 ter kennis gebracht aan verzoekster. Op dezelfde datum wordt haar tevens een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…) De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“M.b.t. de machtsoverschrijding en m.b.t. de niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering — gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

De Staatssecretaris laat gelden dat de vernietigde instructie niet van toepassing is.

In zoverre verzoekster geen aanspraak zou kunnen maken op deze instructie, dient opgemerkt te worden dat artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onverkort blijft gelden, nu de instructie vernietigd werd.

Verzoekster verwijst naar de arresten nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011 door de Raad van State en de inhoud ervan. Verzoekster sluit zich aan bij deze rechtspraak en wijst erop dat in een middelonderdeel gelijkaardige kritiek wordt geuit.

Verzoekster verwijst naar arrest 82 699 van 11 juni 2012 in de zaak RVV 62 222 / II en sluit zich aan bij deze rechtspraak en wijst erop dat in een middelonderdeel gelijkaardige kritiek wordt geuit.

Artikel 9 bis

(...)

Verzoekster gaf in haar regularisatieaanvraag de buitengewone omstandigheden weer dewelke haar noodzaakten om de machtiging tot verblijf aan te vragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft.

In de bestreden beslissing worden deze omstandigheden weergegeven.

Verzoekster verwees in haar verzoek om machtiging tot verblijf dd. 09.12.2009 expliciet naar artikel 9 bis Vr. W. en naar criterium 2.8A van de instructie van 19.07.2009 en naar criterium : familieleden van een EU burger die buiten liet toepassingsgebied van de gezinshereniging vallen maar van wie het verblijf dient te worden vergemakkelijkt alsmede naar criterium ; andere prangende humanitaire situaties.

De Staatssecretaris gaat voorbij aan het feit dat het lang verblijf van verzoekster in België, het feit dat zij de zorg draagt voor haar zieke zus, haar lokale verankering net nu die bijzondere omstandigheden zijn dewelke onder de toepassing van artikel 9 bis Vr. W. vallen.

De Staatssecretaris gaat voorbij aan het feit dat de regularisatieaanvraag gebaseerd was op criterium 2.8 A van de -vernietigde- instructie van 19 juli 2009, evenals op de overige vermelde criteria en op artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet in haar algemeenheid;

De Staatssecretaris wijst de regularisatieaanvraag af omwille van het feit dat verzoekster niet beantwoordt aan criterium 2.8 A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, doch gaat niet in op de algemene vraag tot regularisatie omwille van buitengewone omstandigheden (van o.a. humanitaire redenen) dewelke verzoeker had aangehaald in de vraag om machtiging tot verblijf (regularisatieaanvraag) en op de vraag tot regularisatie cfr. criterium 2.8 A, alsmede de overige vermelde criteria.

Aldus heeft de Staatssecretaris haar beslissing foutief« minstens onvoldoende gemotiveerd.

De Staatssecretaris schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster dient het grondgebied te verlaten uiterlijk op 08.08.2012. Deze beslissing werd verzoekster betekend op 09.08.2012.

Het is onmogelijk op een dergelijke korte periode de nodige schikkingen te treffen om het land te verlaten (zelfs met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie - IOM), nu zij reeds jarenlang in België woont en hier het centrum van zijn belangen heeft gevestigd.

De Staatssecretaris weet dit zeer goed en had hiermee rekening dienen te houden. Haar handelwijze is onredelijk en onzorgvuldig.

De motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris komt niet als redelijk voor.

Door verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen schendt de Staatssecretaris de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat in de bestreden beslissing worden geschonden, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het artikel 7 en 9 bis van de Wet van 15.12.1980;

de bepalingen van de instructie van 19.07.2009 (met name 2.8 A en 2.8 B - dewelke foutief toegepast worden in de bestreden beslissing);

de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, het benaerstigingsprincipe en het proportionaliteitsbeginsel.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende

"In haar enige middel roept verzoekster de schending in van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van artikel 7 en 9bis Vreemdelingenwet, van de bepalingen van de instructie van 19 juli 2009, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het benaerstigingsprincipe en het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekster stelt dat de motivering van de bestreden beslissing foutief en niet afdoende is omdat verwerende partij het lange verblijf van verzoekster en het feit dat zij hulp moet bieden aan haar zieke zus niet wou beschouwen als buitengewone omstandigheden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het lange verblijf in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, overeenkomstig de definitie gehanteerd door de Raad van State;

"Buitengewone omstandigheden" in de zin van het vroegere art.9, derde lid, Wet 15 december 1980, zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden konden onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of een reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden die vb betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België en niet in het buitenland is ingediend.

Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, heeft de bevoegde Minister zich i.v.m. de interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden" in artikel 9bis uitdrukkelijk aangesloten bij de interpretatie van het begrip " buitengewone omstandigheden" (R.v.St, 9 december 2009, nr.198.769).

In de bestreden beslissing wordt gesteld:

"Betrokkene verklaart dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, omdat haar zus ziek zou zijn en de hulp en de hulp van betrokkene nodig zou hebben in het huishouden. Betrokkene stelt dat een terugkeer naar Marokko en een lange termijn voor het behandelen van haar aanvraag daar nefast zouden zijn voor haar zus en haar gezin waarin betrokkene een belangrijke rol zou spelen. Betrokkene toont geen verwantschapsbanden aan en legt evenmin bewijzen voor die haar loutere bewering kunnen staven.

Wat betreft de verklaring dat het voor betrokkene financieel onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

De bestreden beslissing is bijgevolg formeel gemotiveerd. Verzoekster betwist niet dat zij geen bewijzen heeft aangebracht om de verwantschapsband aan te tonen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welke wijze de andere door haar aangevoerde bepalingen en beginselen geschonden zijn.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtstegel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of het rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St., nr. 163.900, 20 oktober 2006; R.v.st., nr. 166.392, 8 januari 2007.).

Huidig middel bevat geen omschrijving van de wijze waarop de ingeroepen bepalingen en beginselen geschonden worden door de bestreden beslissing.

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de tweede bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandelingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft op 14 december 2009 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan zij tevens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde bijgevolg eerst na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de elementen die verzoekster heeft aangehaald geen buitengewone omstandigheden vormen die verantwoorden waarom de aanvraag niet in het buitenland kan worden ingediend.

In het middel voert verzoekster aan dat zij in haar verzoek om machtiging tot verblijf verwees naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, naar criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009 en naar twee andere criteria van dezelfde instructie maar dat de gemachtigde hieraan voorbijgaat. Tevens wordt voorbijgegaan aan het feit van het lang verblijf van verzoekster, dat zij zorg draagt voor haar zieke zus en haar lokale verankering.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster volgende elementen heeft aangehaald in haar aanvraag:

- verzoekster is ten laste van haar zus die in België woont en die verzoekster bijstaat in het huishouden, verzoekster is ten laste van deze zus en daarom is het financieel onmogelijk om even terug te keren naar Marokko om aldaar haar verzoek in te dienen;
- een lange behandelingstermijn in Marokko zou nefast zijn voor haar zus en haar gezin omdat verzoekster daarin een belangrijke rol speelt;
- het criterium "ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België" van de instructie van 9 juli 2009;
- het criterium "familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging vallen" van 9 juli 2009;
- het criterium "andere prangende humanitaire situaties";

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

"Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de Instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, omdat haar zus ziek zou zijn en de hulp van betrokkene nodig zou hebben in het huishouden. Betrokkene stelt dat een terugkeer naar Marokko en een lange termijn voor het behandelen van haar aanvraag daar nefast zouden zijn voor haar zus en haar gezin waarin betrokkene een belangrijke rol zou spelen. Betrokkene toont geen verwantschapsbanden aan en legt evenmin bewijzen voor die haar loutere bewering kunnen staven.

Wat betreft de verklaring dat het voor betrokkene financieel onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis."

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster geen kritiek uit op de motieven van de eerste bestreden beslissing die de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen, met name dat verzoekster geen verwantschapsbanden aantoont en evenmin bewijzen voorlegt die haar loutere bewering kunnen staven

en dat het verzoekster vrij staat een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Uit deze motieven blijkt dat werd geantwoord op de elementen die verzoekster heeft aangehaald in het kader van de ontvankelijkheid van haar aanvraag. Verzoekster betwist deze motieven niet.

Waar verzoekster verwijst naar de criteria van de instructie van 19 juli 2009 die zij heeft aangehaald in haar aanvraag, dient er vooreerst op te worden gewezen dat deze betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, zodat hierop niet diende te worden geantwoord in een beslissing die louter betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Vervolgens wordt erop gewezen dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat deze criteria vernietigd werden door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 en dat de criteria van deze instructie bijgevolg niet meer van toepassing zijn. Door louter te stellen dat niet werd geantwoord op deze criteria, gaat verzoekster in het geheel voorbij aan de vernietiging ervan én aan het feit dat de bestreden beslissing een beslissing tot onontvankelijkheid van haar aanvraag betreft.

Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Bovendien stelt verzoekster in het enig middel zich aan te sluiten bij deze rechtspraak van de Raad van State (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571 en RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Er wordt herhaald dat de eerste bestreden beslissing een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag betreft.

Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Verzoekster meent dat het onredelijk en onzorgvuldig is dat zij binnen de maand na de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten, het grondgebied dient te verlaten omdat het onmogelijk is om op dergelijke korte termijn de nodige schikkingen te treffen nu zij reeds jarenlang in België woont en hier het centrum van haar belangen heeft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen en evenmin de schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. In dit verband dient te worden opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), die op 27 februari 2012 in werking is getreden. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde, zodat verzoekster *in casu* niet op goede gronden een schending van het redelijkheidsbeginsel kan aanvoeren.

Waar verzoekster deze schending zou aanvoeren inzake de termijn van een maand die haar werd gegeven om het grondgebied te verlaten, dient erop te worden gewezen dat verzoekster wist dat haar verblijf in België niet legaal was zodat haar op elk moment een bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekster maakt met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET